

Sygn. akt: V C 525/14 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Mrągowie V Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w B.

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Ewa Sotko-Polak
Protokolant:	Sekr. sądowy Emilia Kościan

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2015 roku w Biskupcu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z **siedzibą w G.**

przeciwko **J. P.**

o zapłatę

1. Oddała powództwo;
2. zasądza od powoda (...) S.A. z siedzibą w G. na rzecz powoda J. P. kwotę 2.604,90 zł (dwa tysiące sześćset cztery złote 90/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 08 kwietnia 2014r. (data stempla pocztowego) powód (...) S.A. z **siedzibą w G.** zażądał od pozwanego J. P. kwoty 25.484,65 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 7.337,29zł od dnia 19 października 2011r. do dnia zapłaty,
- 7.538,56zł. od dnia 20 grudnia 2011r. do dnia zapłaty,
- 7.705,45zł. od dnia 21 lutego 2012r. do dnia zapłaty,
- 2.752,36zł. od dnia 21 lutego 2012r. do dnia zapłaty,
- 150,99zł. od dnia 13 kwietnia 2012r. do dnia zapłaty

oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w dniu 01 listopada 2011r. M. P. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w G., umowę sprzedaży energii elektrycznej nr R2/V- (...). Zgodnie z zawartą umowa strona powodowa dostarczała stronie pozwanej energię elektryczną do zakładu usługowego znajdującego się w miejscowości W.. M. P. zmarł dnia 07 listopada 2011r. Spadek po zmarłym nabył pozwany – małoletni J. P.. W związku z dostarczaniem energii elektrycznej

powód wystawił stronie pozwanej faktury VAT z terminami płatności w nich określonymi: faktura VAT nr (...), faktura VAT nr (...), faktura VAT nr (...), faktura VAT nr (...), i faktura VAT nr (...). Strona powodowa, w celu polubownego załatwienia sprawy, pismem z dnia 19 grudnia 2012r. wezwała pozwaną do uregulowania zaległych należności wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę. Pozwany nie uregulował należności (pозew k. 4-5v).

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 10 lipca 2014 roku w postępowaniu upominawczym orzeczono, iż pozwany J. P. ma zapłacić na rzecz powoda kwotę 25.484,65 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty: 7.337,29zł od dnia 19 października 2011r. do dnia zapłaty, 7.538,56zł. od dnia 20 grudnia 2011r. do dnia zapłaty, 7.705,45zł. od dnia 21 lutego 2012r. do dnia zapłaty, 2.752,36zł. od dnia 21 lutego 2012r. do dnia zapłaty, 150,99zł. od dnia 13 kwietnia 2012r. do dnia zapłaty, oraz kwotę 2.735,75 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia niniejszego sprzeciwu, albo ma wnieść sprzeciw (nakaz zapłaty k. 39).

Pozwany **J. P.** w ustawowym terminie złożył sprzeciw od w/w nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu albo według spisu jeżeli taki zostanie złożony. W uzasadnieniu sprzeciwu zgłosił zarzut przedawnienia roszczeniu powoda na zasadzie art. 554 k.c. oraz zarzut, iż umowa pomiędzy dostawcą a M. P. wygasła z chwilą śmierci spadkodawcy, a co za tym idzie nie odpowiada on za energię dostarczoną po dacie śmierci ojca. Ponadto podniósł, iż przedłożona do pozwu umowa została złożona w kserokopii, a co za tym idzie nie stanowi ona dowodu w sprawie. (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 61- 63).

Na rozprawie w dniu 26 stycznia 2015r. pełnomocnik pozwanego oświadczył, iż wnosi i wywodzi jak w sprzeciwie od nakazu zapłaty, a nadto zaprzeczył by po śmierci M. P. pozwany korzystał z energii elektrycznej przesyłanej na adres zamieszkania M. P.. W tym okresie pozwany miał niespełna 11 lat i zamieszkiwał z matką w innym miejscu (dowód k. 89).

Sąd ustalił i zważył co następuje.

W dniu (...) urodził się J. P.- syn M. P. (okoliczność bezsporna, zaświadczenie o ustanowieniu opieki prawnej k. 54).

Dnia 01 listopada 2009r. odbiorca F. Produkcji (...) M. P. w W. zawarł z dostawcą (...) S.A. z siedzibą w G. umowę kompleksową nr R2/V- (...) na dostarczanie energii elektrycznej do Zakładu Usługowego w W. (wydruk z KRS k.7-16; umowa kompleksowa k. 17-18).

Dnia 07 listopada 2011r. w W. zmarł M. P. (okoliczność bezsporna, odpis aktu zgonu – k. 19). Spadek po zmarłym nabył pozwany małoletni J. P. (odpis skrócony aktu zgonu k. 19; pismo SR w Bartoszycach k. 20).

(...) S.A. w związku z dostarczaniem energii elektrycznej wystawił na F. Produkcji (...) M. P. faktury VAT:

a) nr O2 (...) na kwotę 9.188,60 zł wystawioną dnia 31 sierpnia 2011r , za okres rozliczeniowy od 04.08.2011 r. do 30.09.2011 r. , z terminem płatności do dnia 18 października 2011 roku (faktura k. 21).

b) nr O2 (...) na kwotę 7.538,56zł wystawioną dnia 25 października 2011r. za okres rozliczeniowy od 01.10.2011 r. do 30.11.2011 r. , z terminem płatności do dnia 19 grudnia 2011 roku (faktura k. 22).

c) nr O2 (...) na kwotę 2.752,36zł wystawioną dnia 27 grudnia 2011r. za okres rozliczeniowy od 01.10.2011 r. do 08.12.2011 r. , z terminem płatności do dnia 20 lutego 2012 roku (faktura k. 23).

d) nr O2 (...) na kwotę (...),45 wystawioną dnia 27 grudnia 2011r. za okres rozliczeniowy od 09.12.2011 r. do 31.01.2012 r. , z terminem płatności do dnia 20 lutego 2012 roku (faktura k. 24).

e) nr O2 (...) na kwotę 150,99zł wystawioną dnia 27 marca 2012r. za okres rozliczeniowy od 23.02.2012r. do 14.03.2012 r. , z terminem płatności do dnia 12 kwietnia 2012 roku (faktura k. 25).

Dnia 19 grudnia 2012r. (...) S.A. z siedzibą w G. wystosowało pismo do J. P., na adres B. ul. (...), z wezwaniem do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 25.484,65 zł tytułem zadłużenia wynikającego z tytułu sprzedaży/dostawy energii elektrycznej (wezwanie wraz z potwierdzeniem odbioru k. 26).

Dnia 19 grudnia 2012r. (...) S.A. z siedzibą w G. przesądowym wezwaniem do zapłaty M. P., do zapłaty w terminie 7 dni 25.484,65 zł tytułem zadłużenia wynikającego z tytułu sprzedaży/dostawy energii elektrycznej (wezwanie wraz z potwierdzeniem odbioru k. 27).

W dniu 07 czerwca 2013 roku zmarła matka J. A. Ś., a jego opiekunem prawnym została ustanowiona babka (okoliczność bezsporna, notatka urzędowa k. 45).

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów.

W odniesieniu do dokumentów prywatnych, w rozumieniu art. 245 k.p.c., złożonych do akt niniejszej sprawy Sąd przyznał im walor prawdziwości, uwzględniając że stanowią one jedynie dowód tego, że określona osoba złożyła oświadczenie w nich zawarte. Ich prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu, a żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich prawdziwości. Podkreślić należy, iż złożone do akt sprawy dokumenty prywatne zgodnie z art. 245 k.p.c., stanowiły jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Z dokumentem prywatnym - definiowanym w nauce jako każdy dokument pisemny, niespełniający kryteriów dokumentu urzędowego - art. 245 k.p.c. wiąże obalalne domniemanie jego prawdziwości i autentyczności pochodzenia zawartego w nim oświadczenia od wystawcy który go własnoręcznie podpisał (por. orzeczenie SN z dnia 15 kwietnia 1982 r., III CRN 65/82, niepubl.; orzeczenie SN z dnia 27 czerwca 2000 r., I CKN 288/00, Prok. i Pr. 2000, nr 11, poz. 32, por. uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 3 października 2000 r., I CKN 804/98, niepubl.; uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 6 listopada 2002 r., I CKN 1280/00, niepubl.). Podkreślić należy, iż dokumentom prywatnym, w przeciwieństwie do dokumentów urzędowych (art. 244 k.p.c.) ustawa nie nadaje waloru dowodu, iż okoliczności stwierdzone w oświadczeniu są zgodne z prawdą. Dokument prywatny nie korzysta z domniemania prawdziwości zawartych w nim oświadczeń, każda zaś osoba mająca w tym interes prawny może twierdzić i dowodzić, że treść złożonych oświadczeń nie odpowiada stanowi rzeczywistości (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 kwietnia 1982 r., III CRN 65/82).

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie niniejszych rozważań należy wskazać, iż w ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na jego nieudowodnienie.

Strony procesu zawarły umowę sprzedaży energii elektrycznej, o której mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (tekst jednolity: Dz.U. z 2012 r., poz. 1059 z późn. zm.), do której stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu cywilnego o sprzedaży rzeczy (art. 555 k.c.). Pozwana była więc zobowiązana do zapłaty ceny za dostarczoną przez stronę powodową energię elektryczną (art. 535 § 1 k.c.).

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała jednak w toku procesu istotnych faktów, z których wywodziła skutki prawne (art. 6 k.c.), a mianowicie wysokości świadczeń, do zapłaty których pierwotnie M. P., w konsekwencji J. P. był zobowiązana. Pomimo że zgodnie z umową, wysokość cen i stawek opłat miała być określona w odrębnych taryfach stanowiących integralną część umowy, strona powodowa nie przedłożyła żadnych dokumentów w tym zakresie, w szczególności nie złożyła Taryfy (...), Taryfy Sprzedawcy oraz Cennika Sprzedawcy, a tym samym uniemożliwiła weryfikację prawidłowości naliczonych opłat. Przede wszystkim jednak strona powodowa nie zaoferowała żadnego dowodu mogącego potwierdzić jaka była ilość energii elektrycznej dostarczonej M. P. w spornym okresie czasu. Nie można przy tym nie zauważyć, iż przedłożone przez powoda dwie faktury dotyczyły tego samego okresu rozliczeniowego tj. faktura nr (...) (dotyczy okresu od 01.10.2011r. do 30.11.2011 r.) oraz nr 02 (...) (dotyczy okresu 01.10.2011r. do 08.12.2011 r.). Ponadto przedstawione przez stronę powodową niepodpisane i to w kserokopiach faktury VAT nie mogły zaś stanowić dowodów potwierdzających wysokość należności obciążających pozwanego z tytułu

dostarczanej energii elektrycznej. W razie ich podpisania faktury VAT stanowić mogłyby dokumenty prywatne, a więc potwierdzające jedynie fakt, że osoby, która je podpisały, złożyły oświadczenia w nich zawarte (art. 245 k.p.c.). W odróżnieniu od dokumentów urzędowych dokumenty prywatne nie korzystają domniemania prawdziwości treści w nich zawartych. Moc dowodowa dokumentu prywatnego nie obejmuje więc potwierdzenia, że miały miejsce fakty w nim stwierdzone (podobnie Sąd Najwyższy np. w uzasadnieniu wyroku z dnia 8 sierpnia 2012 r., I CSK 25/12, LEX nr 1231454). Przyjęcie innego założenia prowadziłoby do sytuacji, w której strona powodowa mogłaby przedłożyć wytworzony przez siebie dokument na poparcie zasadności swoich roszczeń, którego treść nie podlegałaby w zasadzie weryfikacji przez stronę przeciwną oraz sąd, co jest oczywiście sprzeczne z zasadą kontradiktoryjnego procesu cywilnego.

Niezależnie od powyższego zgodnie z brzemieniem art. 924 i 925 kc spadkobierca nabywa spadek z chwilą jego otwarcia, tj. z chwilą śmierci spadkodawcy. Z tą też chwilą wchodzi on w ogół praw i obowiązków majątkowych spadkodawcy, co z kolei powoduje, że spadkobierca ponosi odpowiedzialność za zobowiązania, których podmiotem był zmarły. Zgodnie z art. 922§1 kc na spadkobierców przechodzą prawa i obowiązki majątkowe wynikające ze stosunków zobowiązaniowych, których podmiotem był spadkodawca, niezależnie od źródła, z którego dany stosunek obligacyjny wynika. Podkreślić jeszcze raz należy, iż spadek jest to ogół praw i obowiązków należących do spadkodawcy w chwili jego śmierci i przechodzących na jego następców prawnych. W konsekwencji spadkobiercy wchodzi w sytuację prawną w jakiej znajdował się spadkodawca w chwili śmierci. Skoro zaś tak to odpowiedzialność, to odpowiedzialność spadkobierców kształtuje się identycznie jak samego spadkodawcy. Bezsprzecznie, co wynika ze stosownych przepisów spadkobierca, który złożył oświadczenie o przyjęciu spadku z dobrodziejstwem inwentarza (art. 1012 k.c.), lub też jest osobą, której brak oświadczenia w ustalonym terminie jest równoznaczny z przyjęciem spadku z dobrodziejstwem inwentarza (art. 1015 § 2 k.c.), ponosi odpowiedzialność za długi spadkowe tylko do wartości ustalonego w inwentarzu stanu czynnego spadku (art. 1031 § 2 zd. 1 k.c.). Odpowiedzialność ta jest więc ograniczona (odpowiedzialność pro viribus hereditatis) do ustalonej wysokości, ograniczenie to nie ma natomiast znaczenia przy określaniu, czym spadkobierca odpowiada. Jako dłużnik osobisty zawsze odpowiada całym swoim majątkiem, ale z jej ograniczeniem do wysokości stanu czynnego spadku.

Nie można również nie zauważyć, iż z chwilą śmierci jednej ze stron umowy, umowa taka ulega rozwiązaniu, co wynika z właściwości zobowiązania, a pośrednio również z treści art. 8 kc. Nie można tym samym przyjąć, iż spadkobierca automatycznie staje się stroną umowy zawartej przez spadkodawcę. W tym stanie rzeczy należy przyjąć, iż pozwany J. P. jako jedyny spadkobierca po M. P. (okoliczność ta bowiem nie tylko nie była kwestionowana przez pozwanego, ale została wręcz przyznana w sprzecznie od nakazu zapłaty) odpowiada za zobowiązania zaciągnięte przez ojca ale wyłącznie do daty jego śmierci tj. do dnia 07 listopada 2011 roku. Natomiast za należności powstałe po tej dacie mógłby odpowiadać nie jako spadkobierca odpowiadający za długi spadkowe, ale jako osoba bezpodstawnie wzbogacona lub osoba która pobrała nienależne świadczenie. Podstawy zaś takiej odpowiedzialności pozwanego w żaden sposób nie zostały wykazane w niniejszej sprawie, co jest szczególnie uzasadnione o ile weźmie się pod uwagę, iż pozwany kategorycznie zaprzeczył, ażeby korzystał z energii elektrycznej dostarczonej do nieruchomości po dacie śmierci ojca czy też osiągał dochody z nieruchomości (czytaj spadku).

Należy podkreślić, iż w żadnym razie nie było rzeczą Sądu prowadzenie dochodzenia oraz przeprowadzenie dowodów z urzędu, w celu uzupełnienia twierdzeń strony powodowej i pozwanej.

Zgodnie z obowiązującą w polskim postępowaniu cywilnym zasadą kontradiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 231 k.p.c. i art. 6 k.c.) (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22.12.2001 r., I PKN 660/00).

Podkreślić należy, że zgodnie z normą art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przepis ten nie nakłada zatem na Sąd obowiązku dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej (materiałnej) bez względu na procesową

aktywność stron. Wręcz przeciwnie, przy rozpoznaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego, zmienionych ustawą z dnia 01 marca 1996 r. o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 43, z 1996 r., poz. 189) rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń, w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Adresatem normy zawartej w art. 3 k.p.c. są strony a nie Sąd, a zatem co do zasady nie można zarzucać, iż Sąd go naruszył (tak Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 29 .12.2003 r., I ACa 1457/03). Ani w toku postępowania dowodowego, ani po wyczerpaniu wniosków dowodowych stron sąd nie ma już obowiązku ustalania, czy sprawa jest dostatecznie wyjaśniona do stanowczego rozstrzygnięcia stosunku spornego. Nakaz uzupełnienia z urzędu udzielanych przez strony wyjaśnień i przedstawionych przez nie dowodów, jak i dokonywania oceny stopnia wyjaśnienia sprawy określony został zarówno w art. 231 in fine jak i w art. 316 § 1 k.p.c. Aktualnie obowiązek dowodzenia obciąża strony, zaś zachowana w art. 232 zdanie drugie k.p.c. możliwość dopuszczenia dowodu z urzędu stanowi jedynie wspierające uprawnienie sądu, które winno być wykorzystane tylko w wyjątkowych sytuacjach i nie może prowadzić do zastępowania stron w spełnianiu ich obowiązków.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż to na powodzie spoczywał obowiązek wykazania, w jakiej wysokości było zadłużenie M. P. na datę jego śmierci z tytułu sprzedanej energii elektrycznej, jak również wykazanie, iż M. J. P. korzystał z energii elektrycznej po dacie śmierci ojca M. P.. Pomimo tego powód – reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, któremu notabene został określony termin na zgłaszanie wszelkich wniosków dowodowych - nie przejawiał w niniejszej sprawie żadnej inicjatywy dowodowej w tym kierunku, narażając się tym samym na ujemne skutki procesowe takiego działania.

Abstrahując pod powyższego wskazać należy, iż pozwany J. P. podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu treść art. 5 ust. 1 i 3 ustawy Prawo energetyczne w brzmieniu obowiązującym od dnia 3 maja 2005 r. nie daje podstaw do uznania, że „umowa kompleksowa” wskazana w ust. 3 art. 5 jest umową nazwaną do której nie będą miały zastosowania przepisy dotyczące przedawnienia roszczeń wynikających z umowy sprzedaży. Ustawodawca w treści art. 5 prawa energetycznego jednoznacznie bowiem rozróżnił umowy na podstawie których odbywa się dostarczanie paliw gazowych i energii jako umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji, dopuszczając możliwość zawarcia jednej umowy określonej jako „umowa kompleksowa” zawierającej postanowienia obu tych umów, konsekwentnie także operując pojęciem „ceny” przy umowie sprzedaży i „opłaty” przy umowie o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji. Zawarta przez strony umowa jest zatem umową mieszaną łączącą elementy dwu umów nazwanych: umowy sprzedaży energii elektrycznej i umowy przesyłowej, a tym samym do roszczeń wynikających z tej umowy powinno się stosować przepisy dotyczące obu zobowiązań, także w zakresie przedawnienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r. IV CSK 201/11, Lex nr 1169148).

Tym niemniej powód nie wykazał w toku postępowania jakiej należności dochodzi z tytułu umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji, a jakiej kwoty z tytułu sprzedaży energii elektrycznej. Zgodnie z treścią art. 555 kc przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii, praw oraz wody. Natomiast art. 554 kc stanowi, iż roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, roszczenia rzemieślników z takiego tytułu oraz roszczenia prowadzących gospodarstwa rolne z tytułu sprzedaży płodów rolnych i leśnych przedawniają się z upływem lat dwóch. Ogólną zasadą wynikającą z art. 120 § 1 zd. 1 k.c. jest powiązanie początku biegu przedawnienia roszczenia z dniem jego wymagalności. Jednak zgodnie z art. 120 § 1 zd. 2 k.c. jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Sąd Najwyższy w wielu orzeczeniach wskazywał, że bieg terminu przedawnienia określony przepisem art. 120 § 1 k.c. jest niezależny od świadomości uprawnionego co do przysługiwania mu roszczenia i jego wysokości (m. in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2010 r. II CSK 126/10, Lex nr 602678), nie ma więc podstaw do uznania,

że początek biegu przedawnienia roszczeń powoda należy wiązać z momentem wystawienia faktur korygujących i określonym w tych fakturach terminem zapłaty. Mając na uwadze powyższe należności wynikające faktur: nr (...) na kwotę 9.188,60 zł wystawioną dnia 31 sierpnia 2011r , za okres rozliczeniowy od 04.08.2011 r. do 30.09.2011 r. , z terminem płatności do dnia 18 października 2011 roku , nr O2 (...) na kwotę 7.538,56zł wystawioną dnia 25 października 2011r. za okres rozliczeniowy od 01.10.2011 r. do 30.11.2011 r. , z terminem płatności do dnia 19 grudnia 2011 roku, nr O2 (...) na kwotę 2.752,36zł wystawioną dnia 27 grudnia 2011r. za okres rozliczeniowy od 01.10.2011 r. do 08.12.2011 r. , z terminem płatności do dnia 20 lutego 2012 roku i nr O2 (...) na kwotę (...),45 wystawioną dnia 27 grudnia 2011r. za okres rozliczeniowy od 09.12.2011 r. do 31.01.2012 r., z terminem płatności do dnia 20 lutego 2012 roku , uległy dwuletniemu przedawnieniu – skoro pozew został zgłoszony w dniu 08 kwietnia 2014 roku . Nie zostało bowiem wykazane, ażeby termin przedawnienia uległ przerwaniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Skoro powództwo powoda zostało oddalone w całości koszty procesu obciążają w całości powoda , zgodnie ze spisem kosztów złożonym przez pełnomocnika pozwanego na rozprawie w dniu 16 marca 2015 roku.

Sąd mając na uwadze powyższe, orzekł jak w sentencji wyroku.